

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 16. februar 2020

Kirkedag: Seksagesima/B

Tekst: Es 45,5-12; 2 Tim 3,10-17; Mark 4,26-32

Salmer:

SK: 403 * 156 * 319 * 11

LL: 403 * 413 * 156 * 319 * 428 * 11

Det billede af Gud, vi får i den gammeltestamentlige læsning, er et billede af Gud helt i forlængelse af det gudsbillede, som på mange måder dominerer i Det gamle Testamente. Begyndende helt fra skabelsesberetningen med Gud som den ud af intet skabende almagt, som skaber en herlighed til sine mennesker, der langt overgår al fantasi. Det er et billede af Gud Herren, der har alle ting i sin hånd. Fra universets største spændvidder og til de mindste detaljer i skaberværket, så er det alt sammen i Guds hænder og magt.

Den profeti og det billede, som Esajas bringer, er direkte i forlængelse af billedet af Gud, som den eneste Gud. Menneskene kan ikke stille Gud til regnskab eller gå i rette med Gud. Men mennesker kan konstatere, at det at være i Guds hænder er godt.

Det gudsbillede er for disse mennesker ikke bare et billede. De har historien som vidne på sandheden i Guds ord om sig selv. De har historien om, at Gud har skabt et rige, hvori herligheden kunne komme Guds folk til gode. Ikke bare et troens rige, men et rige på jord. Gud gav sit folk et rige, da han førte dem fra slaveriet i Egypten og til det forjættede land Israel. Et land, der flød med mælk og honning, hvor de skulle leve i troskab og pagt med hinanden og med Gud. Gud gav dem et kongerige og en kongeslægt, og landet blev så stort som aldrig nogen sinde i

sin historie. Riget var en militærisk, en økonomisk, en religiøs magt, som der i mange år stod frygt og respekt om, for dets religiøsitet bestod i at være et velsignet folk, et folk velsignet af Gud Herren, Hærskarers Herre.

Men ingen af disse riger, hverken Paradisets have, landet med mælk og honning, kongerige og kongedømme stod i særlig lang tid. Og kort sagt, så var ulykken den samme hver gang. Hver gang Gud Herren gav sit folk af sin herlighed og det endda i overflod, så var det ikke nok for folket. Mennesket ville have mere. Når Gud serverede sin herlighed på et sølvfad, så foråd mennesket sig i sin egen grådighed og ville have mere. Nok var aldrig nok. Og gav Gud Herren ikke mere, så tog de selv. Og hver gang gik det, som det gik, da kvinden tog af frugten i Paradisets have: grådigheden og begæret blev rigets undergang.

Det er sådan set blot samme fænomen og erkendelse vi kan gøre os i dag. Hvad er lykke? Hvad er det at være velsignet? Hvad er det at have det, om ikke ligefrem herligt, men så godt? Hvad er det at hvile i livet? Ja, det er sikkert mange ting. Men en ting er mere eller mindre alment gældende: det er ikke kun at have livet som et overdådigt tag-selv-bord. Det er ikke kun at have rammerne i orden. Det er ikke kun, at Gud skænker os et herlighedsrige. Der skal også noget andet til.

Der skal det til, som har plads i vort indre, som rører os i vort dybeste dyb i tanker, følelser, sind – i hjertet. Herligheden og velsignelsen kan ikke kun være de ydre rammer; det må også ind og lægge sig i dybet og danne bunden i vort hjertet. Det må faktisk først derind, vokse ud derfra. Først når fred, velsignelse, glæde, lykke, tro, håb og kærlighed vokser i os, først da kan vi leve i de ydre vilkårs herlighed uden at foræde os i dem i grådighed og begær.

Jeg tror derfor ikke, at Gud har ændret sin taktik og strategi, når Han med Jesus, som Jesus fortæller om det i dagens lignelser, lader sit rige, Gudsriget, få plads og udbredelse på jord i en helt anden udformning end tidligere. For Jesus taler jo ikke om Guds rige som et rige med en geografisk udfoldelse og ikke som et rige i ydre rammer og velstand. Og da Jesus fortæller om Guds riges komme og udbredelse, da fremtræder han absolut ikke som en guddomsherlighed.

Han træder frem for mennesker i menneskelig skikkelse. Han er Jesus fra Nazareth, Josef og Marias søn. Og når han taler om Guds rige med de mennesker, der virkelig burde have forstand på dette, præsterne og de skriftkloge, så ender det altid med, at disse går fra ham i vrede og mere eller mindre højlydt erklærer, at manden er gal. Skulle han være Gudsrigets frø, dets begyndelse?

Jeg tror ikke, at Gud har ændret strategi. Jeg tror snarere, at Gud har ladet tidligere tiders storhedstider komme til for at lære os, at Guds egentlige velsignelse og menneskers lykke, ikke kan tages fra et tag-selv-bord; for at vise os, at fred med os selv, fred med hinanden og ikke mindst fred i Gud, det kan vi ikke rage til os. Det kan kun skænkes os, og det bunder ikke i ydre kår; men det skal vokse i os som et frø, der vokser i jorden. Jeg tror, at Gud har ladet fortiden udfolde sig, for at vise os faren ved at foræde os i begær og grådighed, blot fordi vi vil have mere.

For med Gudsriget er det som med et lille frø. Det må i jorden for at kunne vokse og blive til sin bestemmelse. Det må i jorden for at kunne vokse op og sætte frugt. Og det hjælper ikke at stampe i jorden eller trække i den første lille spire. Det skal vokse af sig selv i det skjulte. Men det vokser!

Det vokser! Og selv så lille et frø som et sennepsfrø, som var et af de mindste frø i datiden, vokser op og bliver en kæmpeplante. En plante stor nok til, at fuglene kan bygge rede i det og søge ly i dets skygge. Gudsriget vokser; men det vokser i mennesker. Det vokser ikke om mennesker, men i mennesker. Guds herlighed, troen, håbet og kærligheden, lykken, freden – Guds velsignelse vokser i mennesker og vokser sig stort nok til, at vi kan søge ly i dets skygge. Det vokser over os, så vi kan hvile os i det. Det vokser, fordi Gud vil og giver væksten.

Når vi skal høre om dette på dette sted i kirkeåret, tror jeg, det skyldes, at vi også skal høre det profetiske i dette. Jeg tror ikke, at vi bare skal høre det, fordi det passer med, at vi snart skal til at så i haver og på marker, og så går det lige som hånd i hånd, og vi får anskuelsesundervisning fra det praktiske liv til det åndelige liv. Jeg tror snarere, at vi skal høre det profetiske budskab heri her på tærsklen til fastetid og påsketid.

Jesus er frøet fra Gud, Gudsrigets frø, der skal sås i jorden. Korsfæstet, død og begravet. Nedfaret til dødsriget. På tredje dag opstanden fra de døde. Af det skjulte stod Jesus op. Frøet spirer i det skjulte og bærer frugt i det synlige. Og Jesu guddommelighed, almagt og herlighed, er Gudsriget, hvori vi kan søge ly og bygge rede, bygge vore liv. Med Jesus er Gudsriget ikke bare kommet til jord, men plantet på jord og vokset op på jord.

Gudsriget er funderet i menneskers hjerter i troen på sandheden om og i Jesu ord. Gudsriget ses, hvor Gudsrigets frugter ses i menneskers udfoldelse af tro, håb og kærlighed. Gudsrigets frugter ses i menneskers udfoldelse i tilbedelse og lovsang. Gudsrigets frugter ses, hvor Guds ord skaber, hvad det nævner og omslutter mennesker med lykke, fred, glæde, velsignelse, nåde og herlighed af Paradisisk perspektiv. Der er kun det ene

og lille frø, Jesus Kristus. Men det er også nok, for i ham og med ham og for os vokser Gudsriget!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.